

Caipirinha in Rio

Zal ik me even voorstellen?

Mijn naam is dr Ducroix, voornaam Ralph (met ph!).

Ik werk als uroloog op de afdeling seksuologie van het SAZZ en ben recent gepromoveerd op een onderzoek naar de effecten van alcohol op de potentie. De media doken er meteen op af. Tja, wat wil je, pikant onderwerp. Ik mocht er een verhaal over houden op het wereldcongres Psychosomatiek in Rio.

Ook daar was het raak en werd ik de eerste dag al gebeld door een journalist. We maakten een afspraak voor een interview in de lobby van het hotel maar die vergat ik straal omdat de welkomstreceptie uitliep en allerlei collega's me aanschoten. De journalist in kwestie, ene Juanita, had haar visitekaartje achtergelaten en het tijdschrift waarvoor ze schreef.

Het bleek om hét Braziliaanse vakblad van de psycho-somatiek te gaan. Er stond ook een interview in met de chairman, die walgelijke Pablo met z'n witte smoking en z'n grote bek. Alles in het Portugees uiteraard zodat ik er geen hout van snapte.

So far, so good. Ik belde haar 06 nummer, maakte excuses en vroeg of we een nieuwe afspraak konden maken. Als Pablo met zijn waardeloze onderzoek twee pagina's in dat blad kreeg, wilde ik er minstens drie.

Aanvankelijk had de dame in kwestie er geen zin in - ze was duidelijk zwaar beledigd - maar ik drong aan en tenslotte ging ze overstag. Het moest echter wel bij haar thuis, om tijd te sparen, want ze had diezelfde middag nog een andere afspraak.

Zo gezegd zo gedaan. Ze bleek in roteind weg te wonen maar het laatste stuk weg was adembenemend.

Evenals het pand waar de taxichauffeur me afzette.

Omdat de bel het niet deed, liep ik om het huis heen. En daar, voorbij metershoge bamboestruiken, zag ik haar. Ze zat onder een rieten parasol, aan een zwembad met de rug naar me toe. Naast haar stond een tafeltje waarop een blocnote, wijnkoeler en glazen. Iets verderop lag een badlaken met dolfijnen.

Toen ze zich omdraaide en zei: '*So doctor Ducroix, heeft u het kunnen vinden?*' was ik verkozcht. Ik bedoel: je hebt vrouwen en vrouwen maar dit was een absolute topper!

Ze kwam meteen ter zake en vuurde in hoog tempo een stel vragen op me af, waarbij duidelijk was dat ze haar research goed gedaan had. Tijdens ons gesprek, schonk ze me het ene na het andere glas in van hetzelfde limoendrankje dat we bij de receptie hadden gekregen.

Na 3 kwartier zei ze dat ze genoeg stof had voor haar interview. Ze rekte zich uit en toen, geloof het of niet, knoopte ze haar jurk los, kuisde spiernaakt naar het zwembad en verdween met een sierlijke duik in het water. Ik stond stokstijf - als je begrijpt wat ik bedoel -, en bedacht me geen moment toen dat ze me uitnodigde ook in het water te komen.

Binnen 3 seconden had ik me uitgetkleed en nam ook een duik. Het water had een verrukkelijke temperatuur, niet te koud en niet te warm.

Toen we aan de rand van het zwembad wat na kletsten, zag ik dat ze haar horloge nog om had. Ik zei nog: 'Moet die niet af?' Maar ze schudde haar hoofd. 'Nee, ik moet de tijd in de gaten houden, over een half uur word ik opgehaald.' En toen begon ze me te zoenen. En hoe! .....

Oké, we slaan nu iets over, al wil ik wel melden dat de dolfijnen op die handdoek waar ik oog en oog mee lag, me een knipoog leken te geven.

Veel te snel naar mijn zin, kwam ze overeind, liep haar huis in, reikte me een droge handdoek aan en zei dat mijn taxi over tien minuten voor de deur zou staan.

'Zien we elkaar nog?' vroeg ik. 'Wie weet' zei ze. En verdween door de openslaande deuren.

De dag daarop was de laatste congresdag. 's Morgens mijn lezing, 's middags die van een Braziliaan en daarna de afsluitingsborrel plus diner dansant, wat ik overigens haat. Nergens voor nodig, dat stomme gehops.

's Middags zat ik op de voorste rij en merkte dat de zaal stampvol liep. Om kwart over drie was er nog steeds geen spreker. De chairman zwaaide met zijn GSM en zei dat ze vast zat in het verkeer. 'Rio is always a mess.' Tenslotte stapte ze het podium op. ....Juanita. Mijn Juanita!! Pummel Pablo stelde haar voor en slijmde zich een slag in de rondte. Ze bleek psycholoog en had een vragenrubriek in de Braziliaanse Playboy. Vandaar die stampvolle zaal. De titel van haar lezing was: 'Potentiestoornissen bij mannen onder invloed van alcohol.'

Mijn hart bonkte als een idioot. Geen wonder dat ze me had willen interviewen.

Ze was een vakbroeder, nou ja zuster, maar haar slotconclusie was anders dan de mijne. Omdat er geen tijd was voor vragen, schoot ik haar aan tijdens de borrel.

'Ik was het niet eens met je laatste conclusie dat de psychische component een grotere rol speelt als het chemische effect van de alcohol'. Ze begon te lachen. 'Weet je in hoeveel tijd je .....

Ze hield haar pols omhoog.

'Waarom dacht je dat ik mijn horloge om had gehouden?'

O God, ze had me als proefkonijn gebruikt. En hoe!

'*Sex is something between your ears and not between your legs*'.

Met die zin had ze haar voordracht afgesloten.

Ze keek me onschuldig aan.

'Wel zo leuk om een en ander *in vivo* te testen.'

Op dat moment zette de muziek in, het was een samba.

De 'girl from Ipanema.'

Ook dat nog. Ik haat samba's. Zij duidelijk niet.

Ze begon met haar heupen te bewegen.

'Weet je eigenlijk wel hoeveel je gisteren gedronken had?'

Ze zweefde al weg in de armen van pummel Pablo en stak drie vingers op.'

Gedachteloos nam ik een slok uit het glas dat me aangereikt werd.

Opeens schoot me de naam van dat limoendrankje weer te binnen.

Het drankje dat tijdens de welkomstreceptie was geschonken en waardoor ik die afspraak in de lobby vergeten was. Caipirinha! Caipirinha in Rio.